

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 9

NOVEMBER 2018

54. ÅRGANG

«Herrens engel slår leir rundt omkring dem som frykter ham, og han utfrir dem. Smak og se at Herren er god! Salig er den mann som tar sin tilflukt til ham.» Sal 34:8-9

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring:

Fredrik Heian, Dalenveien 732,
3160 Stokke. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Mehl Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Tilflukt hos Herren

«Min Gud er min klippe som jeg tar min tilflukt til – mitt skjold og min frelses horn, min borg og min tilflukt, min frelser. Fra vold frelser du meg.»

2Sam 22:3

Mange av Guds menn var omgitt av fiender. David var en av dem. Filistrenes angrep var stadig til bekymring og engstelse. Kong Saul sto ham etter livet. Da Herren fridde ham fra alle hans fiender og fra Sauls hånd, stemte han i lovsangen i andre Samuelsbok 22. Her beskriver han all nøden og fiendene som var for sterke for ham. Det var som om dødens bølger omspente ham. Men midt i dette mørket søker han tilflukt hos Herren og sier: «Ja, du er mitt lys, Herre. Herren oppklarer mitt mørke» (v. 29).

David fant sin trøst i at Herren frelser de «elendige» og at han «gjør mis-kunnhet mot sin salvede, mot David og mot hans ætt til evig tid» (v. 51).

Salmen handler om mer enn David. Den peker på *grunnlaget* for all sann trøst: den Salvede, han som er et «frelsens horn» til evig tid. Helt fra Mose tid var det opprettet fristeder som de anklagede kunne springe til. Ved å gripe fatt i hornene på sonofferalteret, sto flyktningen under Guds frelsende nåde. Budskapet gjelder også Guds barn i dag, omgitt av krig og angrep fra djevelen og verden (utenfra) og kjødet (innenfra).

Jesus er det alterhorn du kan søke tilflukt hos. «Han er skjold for alle dem som setter sin lit til ham» (v. 31).

Ingar Gangås

Daniel stolte på Herren

Av Konrad Fjell

«Hevn dere ikke selv, mine kjære, men gi rom for vreden. For det står skrevet: Hevnen hører meg til, jeg vil gjengjelde, sier Herren.»

Rom 12:19

Beretningen om Daniel i løvehulen (Dan 6) kan tjene som en god illustrasjon på at hevnen hører Herren til. Ondsinnete menn la opp en sammensvergelse mot Daniel for å få ham drept. De ble misunnelige på ham fordi han var dyktigere enn de andre i sitt kall og vant perserkongens gunst (Dan 6:4-5).

Da de ikke fant noe å ta ham for, la de opp en plan. De fikk lurt kongen til å gå med på å lage en skrivelse som gikk ut på at alle måtte tilbe kongen i tretti dager, og at den som forbrøt seg mot dette, skulle kastes i løvehulen. Her kunne de få ta Daniel, for de visste at han hver dag ba til Herren sin Gud.

Straks dette var iverksatt, stormet de ondsinnede mennene inn i Daniels sal og fant ham på kne i bønn. Så gned de sine hender og gikk inn til Darius. De trakk nok pusten dypt og forsøkte å fremstå med sinnets ro, og liksom late som de var svært oppskaket over tilfeldigvis å ha funnet en som ikke brydde seg om kongens befaling.

Så fremstilte de Daniel, som det de i virkeligheten selv var, nemlig som en ondsinnet person som stod kongen imot. Slik vil det også være med alle ryktemakere, baktalere og slike som legger opp råd mot andre. Den ondskap de beskylder andre for, er ikke noe mindre enn det ondsinn som de selv er båret av.

Motvillig og dyp av sorg måtte kongen føre Daniel til løvehulen og forsegle steinen. Kongen sov ikke et sekund den natten, og tidlig om morgenen løp han til løvehulen og ropte på

Innhold, november 2018

Tillflukt hos Herren. Av Ingar Gangås	side 2
Daniel stolte på Herren. Av Konrad Fjell	side 3
Kvinnens ætt. Av Lars Fossdal	side 5
Dine tanker. Fortelling for barn	side 7
Lovgjerninger. Av Øivind Andersen	side 8
Dem som volder splittelse. Av Asbjørn Fossli	side 9
Møtekalender.	side 11
Kristus og antikrist. Av Ingar Gangås	side 13
En festdag i Bolivia. Av Ingar Gangås	side 19
Et rystende bilde. Av Hans Erik Nissen	side 20

Daniel med sorgfull røst: «Daniel, du den levende Guds tjener! Har din Gud, som du stadig dyrker, maktet å frelse deg fra løvene?»

Daniel svarte: «Kongen leve evig! Min Gud sendte sin engel og lukket løvenes gap, så de ikke har gjort meg noen skade. For jeg er funnet uskyldig for ham. Og heller ikke mot deg, konge har jeg gjort noe galt». Daniel hadde en posisjon som gjorde at han sikkert kunne ha hevnnet seg selv på de ondsinnede mennene. Det gjorde han imidlertid ikke. Han satte sin sak i Herrens hånd og overlot hevnnet til ham.

Kanskje du har blitt behandlet urettferdig, satt til side, baktalt eller løyet på. Kanskje du har lidd urett under andre mennesker, mistet fordeler og blitt forbigått. Kanskje du til og med har måttet lide for noe du ikke hadde skyld i. Da steg fristelsen til selvhevdelse og hevn opp i ditt hjerte. I en slik situasjon er det så viktig at vi ikke tar saken i egne hender, men venter på Herren og hans time.

I Dan 6:25 hører vi hvordan det gikk de onde fiendene til slutt: «Da befalte kongen at de mennene som hadde anklaget Daniel, skulle hentes. De ble kastet i løvehulen sammen med sine koner og barn. Og før de nådde bunnen i hulen, kastet løvene seg over dem og knuste alle deres ben».

I Ordspråkene (26:27) står det: «Den som graver en grav, skal falle i den». Og i Salmenes bok (9:16) heter det: «Deres fot er fanget i garnet de skjulte». En kristen må aldri tenke på å hevne seg selv eller å gjengjelde ondt med ondt. Da er han selv blitt preget

“**Vokt deg vel fra å ta deg selv til rette, (...) be heller himmelens Gud om nåde og barmhjertighet for dem som volder deg ulykke.**

”

av de ondes ondskap og blitt fanget i djevelens garn.

Herren tar seg av sine barns sak, og er det noe som skal hevnes, kan du være trygg på at Herren selv tar seg av det. Herrens hevn er langt mer grusom enn det du noen gang kunne spekulere ut. Og dersom Herren vil at din uskyld skal komme for dagen allerede her i tiden, kan du stole på at han greier det uten din innblanding. Og om den ikke gjør det, skal du nøye deg med å bli frifunnet for Herrens domstol på den siste dagen. Det er langt større!

Men vokt deg vel fra å ta deg selv til rette når du lider urett og blir løyet alt mulig ondt på, men be heller himmelens Gud om nåde og barmhjertighet for dem som volder deg ulykke, at han må være mild mot dem, slik som han også har vært mild mot deg så mange ganger.

Derfor må du før du ber om Herrens hevn over dine fiender, besinne deg på at Herren ikke har hevnnet seg på deg slik du hadde fortjent, men mange ganger i sin nåde skjult sin vrede for deg. Ikke minst gjorde han det da han på korset lot all sin vrede og dom ramme Jesus i ditt sted, for at du skulle gå fri.

L&E

Kvinnens ætt

Av Lars Fossdal

Etter at syndefallet var et faktum, kom Gud med et løfte til Adam og Eva, om at kvinnens ætt skal knuse slangens hode, men slangen skal knuse dens hel (1Mos 3:15).

I dette løftet tales det om at en kvinne skal bli med barn som ikke er unnfanget ved en mann. Denne nye slekten skal knuse slangens hode. Det betyr at denne personen skal gjenopprette hva syndefallet ødela. Det skal igjen bli fred på jorden, mennesket skal leve og herske i samfunn med Gud, og det skal være harmoni i skaperverket.

Eva og Adam var nok ikke i stand til å se herligheten i løftet, men det gav dem håp for fremtiden om at fallet skulle gjenopprettes. Da Eva fikk sitt første barn, trodde hun at denne gutten var den som skulle gjenopprette syndefallet. Hun sa: «Jeg har fått en mann ved Herren». Eller som det også kan oversettes: «Jeg har fått Herren».

«Kvinnens ætt» står i entall, slik det også gjør med Abrahams ætt (1Mos 12:7). Paulus skriver at Abrahams ætt i entall betyr Kristus (Gal 3:16). «Kvinnens ætt» er da en profeti om Kristus, som skal bli født av en jomfru. Vi hører mer om dette i Jes 7:14: «Se, en jomfru blir fruktsommelig og føder en sønn, og hun gir ham navnet Immanuel».

Det hebraiske ordet for jomfru, *alma*, betyr det samme som det norske ordet jomfru, nemlig ei ung ærbar gifteferdig kvinne. Ordet fremhever

hennes ærbare stilling, hun har ikke ligget med noen mann.

Så, i tidens fylde, sendte Gud en engel fra himmelen, til jomfru Maria i Nasaret i Galilea. Engelen sa til henne: «Frykt ikke, Maria! For du har funnet nåde hos Gud, og se, du skal bli fruktsommelig og føde en sønn, og du skal kalle ham Jesus. Han skal være stor og kalles den høyestes sønn, og Gud Herren skal gi ham hans fars Davids trone, og han skal være konge over Jakobs hus evindeligen» (Luk 1:30-33).

Maria undret på hvordan dette skulle skje, da hun var uten mann – hun var bare forlovet. Men engelen sa til henne: «Den hellige ånd skal komme over deg, og den Høyestes kraft skal overskygge deg, derfor skal også det hellige som fødes, kalles Guds Sønn» (Luk 1:35). Dette barnet er «kvinnens ætt». Her ser vi den nye slekten som er født uten synd, fordi han er unnfanget ved Den hellige ånd og ikke ved en mann.

Han prøves av Gud og fristes av djevelen som ingen av oss andre. Der Adam og Eva falt, ja vi også, der seiret han. Ved sitt liv og sine ord fordømte han synden i oss (Rom 8:3).

Da han døde på korset, avvæpnet han maktene og myndighetene (djevelen og hans onde engler) i himmelrommet (Kol 2:15). Han viste seg som seierherre over dem på korset.

Synden er djevelens våpen, og når

synden er sonet, da er hans våpen tatt fra ham. Han har tapt. Jesus proklamerte: «Meg er gitt all makt i himmel og på jord». Nå var djevelens hode knust.

Med denne seieren er syndefallett gjenopprettet, denne verdens gud er kastet ut (Joh 12:31). Guds rike er opprettet på jord, selv om vi ikke ser det fullt ut. Om en kort tid skal hele skaperverket gjenfødres (Mat 19:28), og Guds bolig er igjen blant menneskene (Åp 21:1-5).

Utdrivelsen fra Edens hage. (Gustave Doré)

I løftet sa Gud at «slangen skulle knuse dens hæl» (1Mos 3:15). Å få sin hæl knust, var å bli merket for livet. Så hard var kampen mellom djevelen og Kristus, at slangen fikk knust sitt hode

og ble gjort maktesløs, mens Kristus ble merket for livet. Tomas fikk se naglemerkene i hans hender og arret etter spydstikket i hans side (Joh 20:27). Også i himmelen er han merket, han står for Gud som et slaktet lam (Åp 5:6), et lam som har vært ofret. Det kostet ham dyrt å vinne seier over den gamle slangen djevelen, knuse hans hode og sone all verdens synd. Han gjenopprettet alt det syndefallett hadde ødelagt og brakte liv og fred til menneskeslekten.

«Kvinnens ætt» forteller oss også om en helt ny slekt som skal komme. «De er ikke født av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud» (Joh 1:13). Det er de troende som fikk nytt liv ved evangeliet. Som Peter skriver i 1Pet 1:23: «Dere som er gjenfødt, ikke av forgjengelig, men av uforgjengelig sæd, ved Guds ord som lever og blir». Og i 2Pet 1:4 skriver han at vi har fått de største og dyrebareste løfter (evangeliet), for at vi ved dem skulle få del i guddommelig natur. Denne ætt har fått del i Kristi seier over den gamle slangen, djevelen.

Apostelen Johannes skriver i 1Joh 5:4-5: «For alt som er født av Gud seirer over verden, og dette er den seier som har seiret over verden: vår tro. Hvem er den som seirer over verden, uten den som tror at Jesus er Guds sønn?»

Det er også dette Gud vil si oss ved «kvinnens ætt».

*«Kristus i første Mosebok»,
forts. i neste nummer*

Dine tanker

Fortelling for barn

«Bevar ditt hjerte framfor alt du bevarer, for livet utgår fra det.»

Ord 4:23

En gutt fikk en bikube i bursdagsgave. Hver dag gikk han bort til naboen for å se hvordan han stelte biene sine, og selv leste han alt han kom over om hvordan man skulle stelle bier.

Når det klekkes ut en ny dronning i en kube, så samler den alle de andre nye biene rundt seg, og en vakker dag flyr de i en tett sverm ut av kuben. Der hvor dronningen setter seg, setter også alle de andre seg i en stor klump, den ene oppå den andre. Da gjelder det for den som eier kubene å få tak i svermen igjen og få den inn i en ny kube.

Gutten hadde en slik ny kube og var heldig å finne svermen igjen. Han tok på seg maske og tykke skinnhansker for at biene ikke skulle stikke ham, og han fikk hele svermen opp i en bøtte og helte den ut på en fjøl utenfor den nye kubene. Der lå den og surret og surret, men ingen bier ville gå inn i kubene. Han tok en pinne og prøvde å puffe dem inn gjennom den lille sprekken, men det nyttet ikke. De krøp både hit og dit, men ikke dit de skulle. Da oppdaget han dronningen og vippte den med pinnen inn gjennom sprekken. Men da skulle dere sett liv. Alle de andre biene sloss om å komme først inn gjennom åpningen. Alle de ustyrlige biene fulgte dronningen.

Slik er det med dine tanker. Det er

vanskelig å holde styr på dem. Har du ofte kjent hvor vrient det er å få tankene til å følge med i timen på skolen eller når du leser lekser hjemme? Har du ofte oppdaget at det er så vanskelig å samle dem når du skal be kveldsbønnen din? Eller når du hører en andakt, kan du plutselig ta deg selv i at du tenker på noe annet enn det som blir sagt.

Sannelig er det vanskelig å samle tankene sine. Det er som å holde styr på en bisverm. Hva skal du gjøre? Gutten som oppdaget dronningen fikk den til å gå først, da gikk de andre av seg selv.

Hjertet er dronningen. Det er det som må komme i rette skikk først. Og ingen annen kan få det til uten Jesus. Han må få hjertet ditt. «Herre Jesus, ta mitt hjerte, sett det i den rette skikk», synger vi i en kjent salme. Hver morgen kan du si til Jesus: «Ta hjertet mitt i dag, kjære Jesus!» Da skal du se at han kan holde styr på tankene dine. Det er rart med Jesus, han *kan alt* han. Det som er umulig for oss, det kan han. Alt må lyde ham, hvis vi bare vil slippe ham til. Derfor: Slipp Jesus til! For han klarer det som du ikke kan klare.

*Jesus styr du mine tanker,
Jesus la meg leve så,
at hvor jeg i verden vanker,
et Guds barn jeg være må.*

Hans Edvard Wisløff
«For Jesu små arbeidere»,
Santalmisjonen

Lovgjerninger

Av Øivind Andersen

«Derfor blir intet kjød rettferdiggjort for ham ved lovgjerninger. For ved loven kommer erkjennelse av synd»

Rom 3:20

Tre kjensgjerninger legger dette ordet frem for oss: Den første er at alle mennesker kan gjøre lovgjerninger. Det kan de ut fra sine naturlige forutsetninger; for her er bare tale om det naturlige menneske.

Den andre er at Gud ikke godtar lovgjerninger som oppfyllelse av loven. Intet kjød – ikke noe menneske på jorden – blir rettferdiggjort for ham ved lovgjerninger. «Rettferdiggjort» betyr egentlig: Kjent rettferdig.

Ordet «rettferdiggjøre» er hentet fra rettsspråket. Det betyr at Gud regner et menneske som rettferdig overfor seg i sitt omdømme av dette menneske. Gud feller den kjennelse om mennesket at det er rettferdig overfor ham. På grunn av lovgjerninger kommer Gud ikke til å felle noen slik kjennelse om mennesket. Lovgjerninger kan ikke hjelpe et menneske til å stå rettferdig for Gud.

Den tredje kjensgjerning i dette ordet er at det er *loven* – ikke synden – som virker erkjennelse av hva synd egentlig er.

Ut fra dette ordet ser vi altså at det å holde budene og det å gjøre lovgjerninger, er to helt forskjellige ting.

Lovgjerninger er ikke lovoppfyllelse.

Det sjuende bud lærer oss: Du skal ikke stjele. Sett nå at jeg hele mitt liv har gått inn for å la være å stjele, og at det menneskelig talt også har lyktes meg. Har jeg da holdt det sjuende bud? Menneskene vil vel svare ja; men Gud spør meg: *Med hvilket sinn* har du latt være å stjele? Har du latt være å stjele, fordi du elsker meg av hele ditt hjerte, og fordi du elsker din neste som deg selv? Har du latt være å stjele ut fra et fullkomment, syndfritt hjerte?

Her må jeg svare: Nei, jeg har latt være å stjele, fordi jeg ville være rettferdig, ikke fordi jeg elsket Gud og min neste.

Da svarer Gud meg: For så vidt som du har latt være å stjele, har du gjort den gjerning som det sjuende bud krever; men du har ikke holdt budet!

Loven er åndelig (Rom 7:14). den kan bare oppfylles med hjertet – et hjerte som holder mål for Gud!

Det er altså ikke bedre med våre lovgjerninger enn at vi må frelses fra dem, om vi ikke skal gå fortapt!

«Ved kilden»,

Lunde Forlag

*Serie om loven og budene som
forts. i neste nr.*

Dem som volder splittelse

Av Asbjørn Fossli

«Men jeg formaner dere, brødre: Hold øye med dem som volder splittelse og anstøt imot den lære som dere har lært. Vend dere fra dem!»

Rom 16:17

Vi mennesker vet ofte hva vi vil. Vi vet hva vi vil høre og hvordan ting skal være. Hvordan er det da når vi blir stoppet opp for et ord som dette? Hva er vår første tanke?

Jeg vet hva min første tanke er: «Dette er ord til dem som jeg synes er vanskelige, til dem som har sterke og motsatte meninger av hva jeg selv har». Og så kan jeg ramse opp den ene personen etter den andre som jeg mener volder splittelse.

Og det er sant nok: Dette omhandler bestemte personer. Det er også sant at vi fra tid til annen må advare mot disse. Her er det tale om «den lære dere har lært». Ja, da tenker vi iallfall at vi er på trygg grunn selv. Lekmannsmisjonen er luthersk-roseniansk, og da må vi advare mot f. eks. Den romersk-katolske kirke og for mye haugiansk tankegods. Og med noen spark mot Den norske kirke får vi enda litt bedre samvittighet.

Vi skal ikke ta lett på læren. Forskjellig lære splitter, og det skal vi ta på største alvor. Men det er en fare med å utlegge dette verset slik at vi selv går helt fri. For da kan jeg med kjødelig iver og Bibelen i hånd sette de til veggs

“
Det er en fare med å utlegge dette verset slik at vi selv går helt fri. For da kan jeg med kjødelig iver og Bibelen i hånd sette de til veggs som ikke følger mine meninger om hva som er riktig og viktig. Vi kan altså kamuflere vår kjødelighet som nidkjærhet for Guds ord.
”

som ikke følger mine meninger om hva som er riktig og viktig. Vi kan altså kamuflere vår kjødelighet som nidkjærhet for Guds ord. Derfor vil vi i denne artikkelen rette blikket mot oss selv.

Selvhevdelse

Og nettopp her ligger hunden begravet: Vi har et kjød, og blant kjødets gjerninger finner vi fiendskap, splittelse og partier (Gal 5:20-21).

I begynnelsen av Jakobs brev spørres det: «Hvorfra kommer all ufreden, og hvorfra kommer all striden blant dere? Er det ikke fra lystene, som fører krig i lemmene deres? Dere begjærer, men har ikke. Dere slår ihjel og misunner, og kan ikke få. Dere

ligger i strid og ufred» (Jak 4:1-2).

Bibelen formaner oss til å jage etter kjærlighet, tålmodighet, mildhet, fred m.m. Her er det altså tale om sinnelaget vårt, hva som bor i hjertet vårt, holdningene våre. I teksten sto det at vi skulle holde øye med og vende oss fra dem som volder splittelse. Hva da med det som bor i hjertene våre?

Selv om Rom 16:17 handler om de som skaper splittelse ved å innføre fremmed lære, så er det også andre ting som kan skille bror fra bror og skape vondt blod i de troendes forsamling.

Hvis vi f.eks. spør om hvilke holdninger du har til dine medkristne, blir dette verset med ett både mer personlig og ransakende. Det er greit med dem som er enkle og greie å forholde seg til, men hva med dem som er vanskelige å ha med å gjøre. Hva med dem som mener det motsatte av det du står for i forskjellige saker? Hvilket forhold har du til dem?

Vi nevnte at Guds ord formaner oss til å jage etter kjærlighet. I det første Korinterbrevets 13. kapittel beskrives kjærligheten, og det står i versene 4-5: «Kjærligheten er tålmodig, er villig, kjærligheten misunner ikke. Kjærligheten skryter ikke, den blåser seg ikke opp. Den gjør ikke noe usømmelig, søker ikke sitt eget, blir ikke bitter, glemmer ikke på det onde».

Kjærligheten «gjemmer ikke på det onde». Stefanus var fylt av denne kjærligheten. Derfor kunne han be for sine drapsmenn: «Herre, tilregn dem ikke denne synd!» (Apg 7:60).

Hvordan er det med deg når du blir

utsatt for langt mindre ting enn det? Du har sikkert flere ganger opplevd å bli misforstått, eller du får rett og slett ikke viljen din. Dine medmennsker ser ikke likt som deg på saken, og synes ikke at det som du er opptatt av er så veldig viktig. Ja, de er kanskje til og med direkte uenige med deg. Da viser det seg om du blir bitter og søker ditt eget, eller om din kjærlighet «utholder alt, tror alt, håper alt, tåler alt» (1Kor 13:7).

Er det noe i mitt og ditt hjerte som volder splittelse? Det må du og jeg omvende oss fra, like mye som fremmed lære. Dette er en av de synder jeg sliter mest med, og det er jeg kanskje ikke alene om. For det er så lett å ha sterke meninger om andre. Og dette kan gjelde både forkynnere, ledere og andre i venneflokken. Det er lett å begynne å lete etter feil hos andre, slik at en ikke trenger å ta deres synspunkter så alvorlig.

Nå er ingen mennesker feilfrie – heller ikke våre medmennsker. Derfor formaner vi til å tåle og tilgi hverandre (Kol 3:13). Vi skal vise mildhet i vår dom mot andre. Jesus sier: «Døm ikke, for at dere ikke skal bli dømt! For med den dom som dere dømmer, skal dere selv dømmes, og med det mål dere måler, skal dere selv måles» (Mat 7:1-2).

Dømmesyke og partier

Dømmesyke er farlig. Det fører deg inn under dommen. I det hele tatt er dømmesyke livsfarlig for ditt åndelige liv. Du vurderer forkynnelsen, men

Møtekalender

November

3.-4.	Årnes <i>Lars Fredrik Ellingsen</i>
9.-11.	Nærbø <i>Rami Seppälä</i>
11.	Randaberg <i>Lars Fossdal</i>
13.-18.	Fosnes (bibelkurs) <i>Bjarne Gjuvsland, Per Gustafsson, Poul Larsen, Sigbjørn Agnalt, Per Bergene Holm, Lars Fredrik Ellingsen, Lars Fossdal</i>

23.-25.

Mosvik
John Peder Samdal

24.-25.

Askim
Reidar Heian

28.-2.12.

Tørvikbygd
Sigbjørn Agnalt

Desember

5.-9.	Gyland <i>Martin Fjære</i>
8.-9.	Årnes <i>Per Bergene Holm</i>
9.	Randaberg <i>John Peder Samdal</i>
29.-1.1.	Fosnes (nyttårssamling)

Ordet får ikke vurdere deg. Du blir selvsikker og ute av stand til å høre. Så blir det slik som Paulus beskriver: «For av Kloes folk er det blitt meg fortalt om dere, mine brødre, at det er stridigheter blant dere. Jeg sikter til dette at hver av dere sier: Jeg holder meg til Paulus, jeg til Apollos, jeg til Kefas, jeg til Kristus» (1Kor 1:11-12). I Korint hadde partisinnnet blitt åpenlyst. Det var ikke bare i hjertet, det hadde også nådd munnen. Og det er ingen overraskelse, «for det hjertet flyter over av, det taler munnen» (Mat 12:34).

I Jakobs brev (3:5) står det om tungene: «Den er et lite lem, men taler likevel store ord. Se, en liten ild, hvor stor

skog den setter i brann!» Og videre i versene 9-10: «Med den velsigner vi Herren og Faderen, og med den forbanner vi menneskene, som er skapt etter Guds bilde. Av samme munn går det ut velsignelse og forbannelse. Mine brødre, det må ikke være slik!»

Hvordan er det med det vi sier, de ordene som går ut av vår munn? Skaper de tillit og enhet eller mistillit og splittelse? Jeg kjenner så altfor godt til hvor lett det er å snakke om andre på en måte som ikke er av det gode. For det kommer fra hjertet.

Det er ikke bare forsamlingen som kan bli ødelagt på denne måten. Vi ser også at familier bokstavelig talt blir

splittet. Noen ganger kommer det til et åpenbart brudd, men ofte kan fasaden holdes noenlunde intakt.

I Bibelen leser vi om Isak og Rebekka. De favoriserte hver sin sønn. Hvordan er det hjemme hos deg? Noen barn kan være lettere å oppdra, de er lydige og lette å like. Andre igjen kan være vrang og ulydige. Noen er hjelpsomme, mens andre gidder kanskje knapt å rydde litt på rommet sitt.

Jeg hørte en gang om ei dame, jeg tror det var en bestemor. Hun behandlet barnebarna slik at hver enkelt av dem tenkte: Jeg er favorittbarnebarnet hennes. Vi har heldigvis familier der alle barna – både store og små – kan leke og ha det kjekt sammen. Hvor godt er det ikke også når det i tillegg er fred og harmoni mellom foreldrene! Da er familien en enhet.

Tilgivelsen

Nå er verken forsamlingen eller familien fullkommen. Den består av syndere. Og alle kjenner vi nok på det som volder anstøt og splittelse i hjertet vårt. Men det må vi omvende oss fra. Det hører hjemme på korset.

Nettopp her er hemmeligheten: Jesus har seiret over og sonet vår synd. I Jesus eier vi seier over disse ødeleggende syndene. Seiersvåpenet heter syndenes forlatelse. Når vi tilgir hverandre lider synden og djevelen nederlag.

Paulus skriver i Kolosserbrevet (1:3-5): «Vi takker alltid Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, når vi ber for dere, for vi har hørt om deres tro på Kristus

Jesus og om den kjærlighet dere har til alle de hellige, på grunn av det håp som ligger ferdig for dere i himmelen. Dette håp har dere alt hørt om gjennom sannhetens ord, evangeliet».

Hva var det som skapte kjærligheten hos kolosserne? Det var evangeliet. Synden var sonet. De hadde fått tilgivelse for alle sine blodrøde synder. De hadde erfart Jesu sinnelag, at han har tilgitt uforskyldt. Derfor kunne de også elske og tilgi hverandre.

Må vi vokte oss så ikke synden får rom i hjertene våre, men hver dag vende oss fra synden og til Jesus, han som gjerne vil forlate alt. Tenk det: Hver dag kan jeg komme med alt i meg som volder splittelse og anstøt, alle mine baktanker, holdninger, ord og gjerninger.

Hvor stort er det ikke at vi kan synte om Jesus slik vi gjør det i andre verset og koret på nr. 789 i Sangboken: «Du vil gjerne ha mitt hjerte, enda det er ondt og stygt. Du vil lege sjelens smerte, gjøre livet rikt og trygt. Kjære Jesus, kjære Jesus, du har kjøpt oss med ditt blod. Kjære Jesus, kjære Jesus, takk fordi du er så god».

På dette grunnlaget kan Paulus oppsummere det hele så fint: «Dere er Guds utvalgte, hellige og elskede! Ikle dere da inderlig barmhjertighet, godhet, ydmykhet, saktmodighet og tålmodighet, så dere tåler hverandre og tilgir hverandre dersom en skulle ha noe å anklage en annen for. Likesom Kristus har tilgitt dere, skal også dere tilgi hverandre» (Kol 3:12-13).

Kristus og antikrist

Av Ingar Gangås

«Ta på dere Guds fulle rustning, så dere kan holde stand mot djevelens listige angrep. For vi har ikke kamp mot kjøtt og blod, men mot maktene, mot myndighetene, mot verdens herskere i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet.»

Ef 6:11-12

Når Guds rike går fram, mobiliserer satan alltid imot. Etter hvert som enden på denne tidshusholdning nærmer seg slutten, vil Guds motstander, djevelen, intensivere kampen mot Guds rike og de kristne. Han vil rase villere og stadig mer «demonisk», men andre ganger kommer han listig som en lysets engel. Til slutt skal han tre fram som antikrist – han som setter seg i Guds sted, og som samtidig er det store motstykke til bibelens Kristus.

Åndskampen er hard. Det kjente også Martin Luther på da han kjempet for «Ordet alene», «nåden alene» og «troen alene» – mot alt gjerningsvesen og falsk fromhet. Han merket angrepene fra «den arge fiende» på kroppen, men samtidig fant han trøst og styrke i Guds ord. Denne spenningen merkes godt i den triumferende og trøsterike salmen fra hans hånd, skrevet i 1529:

*Vår Gud han er så fast en borg,
han er vårt skjold og verge.
Han frir oss ut av nød og sorg
og vet oss vel å berge.*

*Vår gamle fiende hård
til strid imot oss står.
Stor makt og arge list
han bruker mot oss visst.
På jord er ei hans like.*

*Om verden full av djevler var
som ville oss oppsluke,
vi frykter ei, vi med oss har
den som Guds sverd kan bruke.
Er verdens fyrste vred
og vil oss støte ned,
han ingen ting formår,
fordi alt dømt han går.
Et Guds ord kan ham binde.
(Sb 479:1+3)*

To riker

Guds rike er fra evighet og har som *mål* å frelse så mange som mulig, slik at alle «de hellige» får oppleve den nye himmel og den nye jord.

Antikrists rike, eller verdens rike, som vi også kan kalle denne verdens fyrste sitt rike – med alle ubotferdige syndere, de religiøse og alle navnekristne – har sin rot i satans opprør mot Gud og vil *ende* i fortapelsen og den evige pine.

Det er ikke slik at Guds rike går fram på den måten at denne verden forbedres, ved at kulturen kristnes og menneskeheten når stadig nye høyder. Mange tror at Guds rike vokser seg stort og uovervinnelig ved at verden erobres og «inntas». Da skal «verdens-

riket» til slutt gi tapt og så skal himmelen komme som et resultat av dette. Slik tenker mange.

Bibelen taler tvert imot om økende fiendskap fra verden og om en kultur som vil gå fullstendig i forråtnelse. Til slutt skal verden gå under ved katastrofer, krig og ødeleggelser. Lovløsheten tar overhånd og kjærligheten blir kald hos de fleste (Mat 24:12). Når Menneskesønnen kommer, er det spørsmål om han vil finne troen på jorden (Luk 18:8). Slik taler Guds ord, og slik må Guds barn tenke.

Guds langmodighet

At Jesus venter med sin gjenkomst synes å ha minst to årsaker:

Først skal Guds ord nå ut med innbydelse til alle mennesker. Alle dem som er utsett til frelse må høstes inn. Det mål som Gud har satt for dem som skal være med ham til Paradis, skal nås.

Videre kan det se ut som at han drøyer med å komme igjen fordi verden ikke har blitt *vantroende* nok (og ikke mer *kristen* slik mange tenker): «Men Ånden sier med klare ord at i kommende tider skal noen falle fra troen og holde seg til forførende ånder og demoners lærdommer» (1Tim 4:1).

«Men dette skal du vite, at i de siste dager skal det komme vanskelige tider. For menneskene skal da være egenkjærlige, pengekjære, skrytende, overmodige, spottende, ulydige mot foreldre, utakknemlige, uten aktelse for det hellige, uten naturlig kjærlighet, uforsonlige, baktalende, umåtelige, voldssomme, uten kjærlighet til det gode,

svikefulle, oppfarende, oppblåste, slike som elsker sine lyster høyere enn Gud» (2Tim 3:1-4).

«Dette skal dere først og fremst vite, at i de siste dager skal det komme spottende med spott, som farer fram etter sine egne lyster og sier: Hvor er det blitt av løftet om hans gjenkomst?» (2Pet 3:3-4a).

Når Guds time er inne, skal verdensriket knuses. Da profeten Daniel tydet Babelkongen Nebukadnesar sin drøm om billedstøtten av gull, sølv, kobber, jern og leire, sa han til ham: «Gud vil opprette et rike som i all evighet ikke skal ødelegges. Dette riket skal ikke bli overgitt til noe annet folk. Det skal knuse og gjøre ende på alle de andre rikene, men selv skal det stå fast i evighet. Du så jo at en stein ble revet løs fra fjellet, men ikke av menneskehender. Og den knuste jernet, kobberet, leiren, sølvet og gullet» (Dan 2:44-45).

Før Guds rike seirer, ser det for oss ut som det skal gå under. Det skjer når antikrist organiserer og bygger opp sitt rike. Han vil stå i spissen for et kultursystem og et såkalt «fredsrike» som menneskeheten har lengtet etter. Han vil gjøre *verden* lykkelig, og forkynner *fred*. Men Guds ord advarer: «Når de sier: Fred og ingen fare! – da kommer en brå undergang over dem. Den kommer som veer over en kvinne som skal føde, og de skal ikke slippe unna» (1Tes 5:3).

Antikrist

Når Antikrist, som også kalles Dyret, kommer, blir han gjenstand for hyllest og tilbedelse. «Og jeg så et av dyrets

hoder liksom såret til døden, men det dødelige sår ble lagt. Og jorden undret seg og fulgte etter dyret. De tilbad dragen, fordi den hadde gitt dyret makt. Og de tilbad dyret og sa: Hvem er lik dyret og hvem kan stride mot det? (...) Og jeg så et annet dyr stige opp av jorden. Det hadde to horn, likesom et lam, men talte som en drage. Det bruker hele det første dyrets makt for dets øyne. Og det gjør slik at jorden og de som bor på den, tilber det første dyr – det som fikk sitt dødelige sår lagt» (Åp 13:3-4+11-12).

Det blir ingen virkelig fred når Gud holdes borte. Da eksisterer det ingen nåde lenger. Mennesket dyrkes framfor Gud. Når denne ondskapen når sitt klimaks, vil Jesus komme ned på jorden, og satan skal få sitt endelige dødsstøt.

«Da skal den lovløse åpenbares, han som Herren Jesus skal ødelegge med sin munns ånde, og tilintetgjøre når hans gjenkomst åpenbares i herlighet» (2Tes 2:8).

Antikrist er både en *person* og et *system*. Han danner toppen av det system som gjør opprør mot Gud.

Antiokus Epifanes (187-164 f. Kr.) fra Makabeertiden, blir regnet som antikristen i den gamle pakts tid. Og vi venter en lignende, men mer fryktelig og grusom antikrist i den nye pakts tid, før Jesus kommer igjen.

Paulus kaller ham *fortapelsens sønn, syndens menneske, den lovløse, han som står imot* (2Tes 2:3+8). Og Johannes gir ham navnet *dyret* som stiger opp av folkehavet (Åp 13:1-10). Han er også til stede som *lovløshetens hemmelighet* (2Tes 2:7) og som *antikrists ånd*

(1Joh 4:3). Han har mange forløpere, men til slutt står han fram som *et individ, et demonisk geni, et overmenneske*.

Det antikristelige system

Spesielt Åpenbaringsbokens tolvte og trettende kapittel forteller at antikrist kommer som høvding for et gudfiendtlig system. Han fremstilles der både som et *motstykke* og som en *etterligning* av den guddommelige treenighet. Det er snakk om:

Tre personer: *dragen* (Anti-Gud), *dyret* (Anti-Sønn) og *profeten* (Anti-Ånd). Tre byer: Jerusalem, Babel og Roma. Tre maktområder: Statslig, økonomisk og religiøs.

Dragen framstilles som lederen for *den demoniske statsmakt* (Åp 12:3+9-11+17; 13:2). Dyret styrer *det politiske og økonomiske liv* i dette ugudelige systemet (Åp 13: 1-10), og den falske profet kontrollerer *den religiøse makt*. Han får menneskene til å dyrke dragen og dyret. Det antikristelige system vil kjennetegnes på at det utvirkes et merke (dyrets merke) som alle må ha for å kunne kjøpe og selge varer.

Dragen er selve hovedfienden, føreren, forførereren, den gamle slange, djevelen, som kalles satan. *Dyret*, som kalles antikrist, får sin makt fra dragen (Åp 13:2+4), og gir ham sin ære. Om menneskene står det at de «tilbad dragen fordi den hadde gitt dyret makt» (Åp 13:4). *Den falske profet* er motstykket til Den Hellige Ånd.

Noen sammenligninger

Vi vil så foreta noen sammenlig-

ninger mellom antikrist og den sanne Kristus, før vi ser litt mer på hvem den falske profet er.

- Antikrist *stiger opp av avgrunnen*, mens Kristus *kom ned fra himmelen* (Joh 6:38; Fil 2:8; Åp 11:7).

- Antikrist *kommer i sitt eget navn*, mens Kristus *kom i Faderens navn* (Joh 5:43).

- Antikrist kalles *den lovløse*, mens Jesus kom som *sannheten* (2Tes 2:8-9+11).

- Antikrist skal *herske i 3,5 år over folkeverden*, mens Kristus kom som *tjener* og vandret om her på jorden i 3,5 år.

- Antikrists *dødssår blir lagt*. Kristus *sto opp fra de døde* (Åp 13:3).

- Antikrist har *verdensriket, Babylon, den store skjøge*, mens Kristus har *bruden, Jerusalem, menigheten* (Åp 17:1-6).

- Antikrist bygger opp en *organisasjon av livløst materiale* (Åp 13:17; Ef 2:1), mens Kristus bygger en *organisme av levende steiner* (Ef 1:23; 4:12-16).

- Antikrists verdensby har *horelivs beger* (Åp 17:4; 18:3+6), mens menigheten har *velsignelsens kalk* (1Kor 10:16).

- Antikrist *leder sine etterfølgere til dom og fordervelse* (2Tes 2:12), mens Kristus *fører sine barn til evig liv*.

- Antikrist blir *kastet i ildsjøen* (Åp 19:20), mens Kristus ble *opphøyd til himmelen* (Fil 2:9).

Den falske profet er den tredje person i den sataniske tre-enhet.

- Han mottar alt fra anti-sønnen (Åp 13:12+15a).

- Han forherliger anti-sønnen (Åp 13:12+16), likesom Den Hellige Ånd herliggjør Kristus.

- Han setter i verk beseglingen med dyrets merke (Åp 13:16), likesom Guds Ånd er vårt *innsegl* og vår *pant* (Ef 1:13; 2Kor 1:22).

- Han inspirerer og leder all tilbedelse av dyret (Åp 13:12). Han har som oppgave å samle all gudsdyrkelse på jorden, slik at alle kirker, moskeer og synagoger samles om den samme religion, for å gi sin ære til dyret og dyrets bilde.

Dette antikristelige system er høydepunktet for det sataniske opprør, for å bli Gud lik, og forsøke å forføre menneskeheten (1Mos 3:5, Jes 14:13-14; Esek 28:2+6+13-17).

Da har vi altså sett at antikrist er både en person og et system. Med seg har han en hær av engler, ondskapens åndehær i himmelrommet (Ef 6:12). Mot seg har han Guds engler under ledelse av Mikael (Dan 10:13; 12:1-3).

Det antikristelige rike er et politisk, økonomisk og religiøst verdensherredømme. Antikrist skal være leder av alle disse tre «departementene». La oss si litt mer om hver av de tre avdelingene:

Den politiske union

I følge åpenbaringsboken (13:7) ser vi at *hver stamme og folk og tunge og ætt* skal bli med i verdensrikets union. Verdensherskeren skal tas imot med stor entusiasme og forventning fordi mennesket gjennom ham ser en mulighet for fred og stabilitet. Men det blir et rike med en blanding av *begeistring* (Åp 13:4) og *frykt* (Åp 13:15-16), av *lykke og glede* på verdens vis (Åp 11:10), men på samme tid en *hensynsløs hardhet* (Åp 11:7-9; 13:10).

Lederen for dette verdensriket beskrives i Daniels bok som *en som skal opphøye seg og heve seg over enhver Gud* (Dan 11:36-39). Det vil føre til at de kristne verdiene må bort og i stedet kommer verdslig forlystelse, hor og despoti (Åp 17:6). Det blir et rike bygd på *selv*-forløsning, *selv*-realisering, der jeg-et står i sentrum. Dette riket samler all den ugudelighet i seg som blir sagt om de fire verdensriker, beskrevet som fire dyr i Daniels bok (7:2-8): Babylon var løven, *listig og frekk*. Perseren og mederen var bjørnen, *slagkraftig og sterk*. Grekeren var en leopard, *som plutselig tok sitt bytte*. Romerriket var det fjerde dyr, *et skrekkdyr*, og et rike som gikk til grunne pga. *korruptsjon og umoral*. Dette riket er også beskrevet som et militant rike. Dette fjerde dyr skal stå opp igjen. Det ble ikke endelig knust. Både «romerretten», krigsmentaliteten, paveveldet og katolisismen har overvintret og lever videre, bare for å nevne noe.

Forutsetningene for at en slik verdensleder skal stå fram, er absolutt til stede. Tendensen i tiden er at stadig nye enheter og unioner trer fram på arenaen. Vi kan tenke på de forente nasjoner (FN), den europeiske union (EU), Euro-parådet og sammenslutninger som den arabiske liga, det muslimske brorskap, kalifatet osv. Snart kommer han som vil forene alt og alle. Og vi skjønner at tidspunktet for at antikrist skal framstå, kan være nært forestående.

Den økonomiske verdensenhhet

Ingen på hele jorden skal kunne kjøpe eller selge varer uten å anta dyrets

merke når antikrist kommer. Da må alt stå under hans overoppsyn og kontroll. Sammenslutninger som f.eks. GATT- og handelsavtaler, verdensbanken med alle forsikrings- og finansinstitusjoner, med felles pengemynt, eller rettere: det pengeløse samfunn, skal da være underlagt «den nye verdensorden» og stå under hans makt.

Et krakk i finansmarkedet kan bli den utløsende faktor, slik at én person må stå fram med en sterk hånd for å samle all økonomisk makt og redde oss ut av den store verdenskrisen.

Det religiøse forbund

I dag opererer ulike økumeniske råd i alle slags fasonger og størrelser over alt for å skape religiøs enhet og toleranse. Vi er vitne til at de religiøse lederne, fra de fleste trossamfunn, deltar i samtaler og dialog. Muslimer, katolikker og jøder finner sammen. Så kommer de ulike verdsliggjorte, kristelige organisasjonene haltende etter. Den frafalne kristenhet ønskes spesielt velkommen inn i folden, og den store «skjøgekirken» er snart et faktum. Og stakkars de som våger å stå utenfor, de som velger å holde seg til Guds ord alene – og tolker det bokstavelig. De vil bli mer og mer utstøtt og hatet.

En merker seg også at politikk og religion blandes mer og mer sammen. Kirkens representanter benyttes som fredsmeklere ute i verden, kirkelige organer involverer seg stadig oftere i politikken. Politikerne vil bestemme over kirkens indre anliggender og

trosliv, og legge foreldrerett og den enkeltes samvittighet på statens alter! Kirkens talerstoler overlates til kjendiser og politikere. Martin Luthers lære om de to regimenter er for lengst blitt glemt.

Kirkenes verdensråd (KV) samler snart alle ismer og trosoppfatninger i sine rekker, og Det lutherske verdensforbund (LVF) hjelper til så godt det kan!

Guds rike seirer

Men til slutt skal Guds rike seire. Det blir en total seier over satan og alt hans velde. På korset fikk han dødsstøtet. Dyret og den falske profet skal først kastes i ildsjøen som brenner med svovel (Åp 19:20). Djevelen, den gamle slange, med tilnavnet dragen, skal etter å ha vært bundet i tusen år, slippes fri en kort tid (Åp 20:1-3+7) for å føre krig mot «de helliges leir og den elskede stad» (20:8). Men så skal det falle ild ned fra himmelen og fortære alle dem som gikk til strid mot Guds folk, og djevelen, den store forførerer, skal kastes i ildsjøen, hvor også dyret og den falske profet er (20:10).

Vårt faste håp er at den som tror på Jesus skal seire i kraft av Lammets blod.

«Og jeg hørte en høy røst i himmelen si: Fra nå av tilhører frelsen og kraften og riket vår Gud, og makten hans Salvede. For våre brødres anklager er kastet ned, han som anklaget dem for vår Gud dag og natt. De har seiret over ham i kraft av Lammets blod og de

ord de vitnet. Og de hadde ikke sitt liv kjærte like til døden. Derfor fryd dere, himler, og dere som bor i dem» (Åp 12:10-12a).

Men glem ikke at satan fremdeles raser som en brølende løve – ennå en stund – og lister seg rundt Guds barn som en lysets engel.

«Vær edrue, våk! Deres motstander djevelen, går omkring som en brølende løve og søker noen han kan oppsluke. Stå ham imot, faste i troen!» (1Pet 5:8-9a).

Vi avslutter dette emnet med å sitere resten av den trøsterike salmen til Martin Luther, som vi gjengav to vers av til å begynne med:

*Vår egen makt er intet verd,
snart fikk vi banesåret.
Men én går frem i denne ferd,
som Herren selv har kåret.
Vil du hans navn få visst?
Han heter Jesus Krist,
den høvding for Guds hær,
i ham kun frelse er.
Han marken skal beholde!*

*Guds Ord det skal de nok la stå,
og ingen takk de høster.
Gud selv vil mektig med oss gå,
hans gode Ånd oss trøster.
Og tar de enn vårt liv,
gods, ære, barn, og viv,
la fare hen, la gå!
Mer kan de ikke få.
Guds rike vi beholder.
(Sb 479:2+4)*

En festdag i Bolivia

Av Ingar Gangås

Den andre søndagen i oktober ble en merkedag for Såmannens arbeid i Bolivia. Da ble to barn og tre ungdommer døpt ved Såmannens senter, og senere på dagen ble sju voksne tatt opp som medlemmer, i en quechualandsby, en halv times kjøretid fra byen Sucre.

Evangelist Joel Vera talte på formiddagen, og det var gripende å høre hans vitnesbyrd. Han fortalte at de var åtte søsken. Da faren, Marcelino Vera, lå på dødsleiet, var alle sønnene og døtrene samlet for å ta farvel med ham, unntatt den eldste dattera. Marcelino var trett etter et langt liv i tjeneste for Jesus. (Forsidebilde av ham og kona, og stykke i L&E 4/2017). Han hadde vitnet uredde både sent og tidlig om sin frelser, som han møtte i storbyen i sin ungdom, men hadde ennå ikke nådd inn til sin eldste datter med evangeliet. Nå lå han svak og ventet bare på å få flytte hjem til Jesus. Plutselig gikk døra til sykeværelset opp, og dattera kom inn og kastet seg ned foran senga der faren lå. Hun hulket ut at faren måtte hjelpe henne til fred med Gud før han døde. De trodde at han alt var bevisstløs, men så løftet han hånden og la den på hennes hode og velsignet henne. Det førte til hennes omvendelse. Etterpå la han seg trett ned

på sitt leie og flyttet hjem til Jesus.

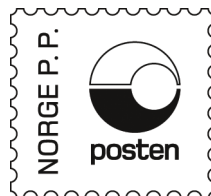
Etter talen var det dåp. Under tegnede forrettet, og det var en høytidelig stund for alle de vel 50 fram møtte. Reidar Heian hilste på vegne av Lekmannsmisjonen i Norge.

På ettermiddagen kjørte vi i innleid buss til quechuaforsamlingen Pampas de Aceituno, utenfor byen. De har til nå ikke hatt noen godkjenning, og ved lesning av blant annet Husandaktsboken til Rosenius, ville de gjerne bli lutherske. Gjennom sin evangelist, René Villegas, har de søkt om å bli innlemmet som medlemmer i Såmannen. Etter nøyere samtaler med dem, var dagen kommet for å markere dette med håndspåleggelse og forbønn for til sammen sju voksne personer. Undertegnede ledet handlingen, og de besøkende, Reidar Heian og Dag Rune Lid, deltok sammen med Joel Vera, Gonzalo Ascarunz og René Villegas.

Etter dåpen. René Villegas med kone til venstre. Mor til de to minste, til høyre for ham.

L&E

Returadresse:
Lov og Evangelium
Dalenvæien 732
3160 Stokke

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Et rystende bilde

Av Hans Erik Nissen

«Se til at dere ikke lar dere skremme.»
Mat 24:6

Det er et rystende bilde Jesus tegner av tiden umiddelbart forut for sin gjenkomst. Menneskene skal dåne av redsel når hav og brenninger bruser. Folk skal reise seg mot folk, og rike mot rike. De kristne skal bli forfulgt, ja, trengselen skal bli så stor at dersom Gud ikke forkortet de dagene for de utvalgte skyld, ble ingen frelst.

Allikevel sier Jesus at vi ikke skal la oss skremme. Vi skal se kjensgjerningene i øynene. Hvis vi ikke skulle det, hadde Jesus ikke fortalt oss på forhånd det som kommer til å skje. Men vi må aldri la det som vi kan se med våre øyne bli det siste vi ser! Vi skal løfte vårt blikk. Det gjør vi når vi hører og leser Guds ord. Da rekker himmelen Gud oss sine største og herligste løfter. Han vil gjøre det som han alltid har gjort! Han vil gi oss hver dag det vi trenger for dagens behov. «Som din dag er, skal din styrke være».

La deg ikke skremme. Din Gud er alltid å finne til hjelp i trengselens tid.

Når jorden skjelver og fjellene vakler, har du ingen ting å frykte. Jakobs Gud er din faste borg. I stedet kan du løfte ditt ansikt i forvissning om at Jesus kommer snart. Det betyr at så skal du bli løst, så er det himmel, så er det jubel.

Fra «Dagen», 26. mai 2006

Lot flykter fra Sodom. (Gustave Doré)